

Ida Mlakar Črnič

PRAVLJICA Z ROBA GOZDA

Na robu gozda je živela pravljica. Zjutraj se je prebujala s soncem in tekala po jasadah, da je ves dan dišala po gozdnih jagodah. Opoldne se je ogledoval v studenčku in srkala žarke, da se ji je od toplote vrtelo v glavi. Popoldne je poplesavala z vetrom in se hihitala, ker ji je kuštral lase.

Zvečer se je potikala med zvezdami in kresnicami. Preden je odšla spat, je pobožala ves svet, četudi so bile njene dlani krhke kakor lapuhovi listi. Ponoči je včasih sanjala, da se je izgubila. In tako je živela iz dneva v dan.

Toda vsaka pravljica ima tudi svojo resničnost. Nekega jutra je sedla med marjetice, poravnala svoje modro bombažno krilce, globoko zavzdihnila in si rekla:

»Za koga pa sem pravzaprav pravljica? Za veter, ki mi kuštra lase, za gozdno jaso z marjeticami ali za sonce, ki me napaja s toploto? Ne morem se dan za dnem ogledovati v studenčku in biti pravljica sama sebi. Nekoga se moram dotakniti in mu ogreti srce. Zato pa sem pravljica.«

A koga bi se lahko dotaknila na robu gozda, kjer ni bilo žive duše? Pravljica se je razžalostila in nekaj hipov napeto razmišljala. »Le pogum,« si je rekla naposled. »Čeprav sem samo majhna pravljica, je na tem svetu gotovo kdo, ki mu lahko ogrejem srce. Najti ga moram.«

Poravnala si je krilce, si zadela culo na rame ter se odločno odpravila proti mestu. V hišah zagotovo živi mnogo ljudi, tam mora najti svojo srečo.

Polna upanja si je zabrundala pesem in jo ubrala povprek čez travnike in polja, da bi si skrajšala pot. Dolgo, zelo dolgo je hodila, dokler ni v daljavi zagledala belih hiš velikega mesta.

Pravljico je zaskrbelo. Saj tam nikogar ne pozna. Kam bo šla in h komu se bo zatekla, ko se bo znočilo? Kdo ji bo odprl vrata in jo povabil k sebi? Pravljico je stisnilo pri srcu. Polna dvomov je vstopila skozi mestna vrata.

V trenutku je ledeno zapihalo in pravljico je zazeblo. Ulice so bile pokrite s sivkastim snegom, ob hišah se je vlekla vlažna megla, ki se je lepila na vse, česar koli se je dotaknila: redkih dreves, osamljenih parkov, zablodelih psov in premraženih ljudi, ki so brez premora hiteli po svojih poteh, ne da bi ji privoščili besedo.

»Kako hladno je v mestu,« si je rekla pravljica in se še tesneje zavila v tanko obleko. »Nihče me ne pogleda v oči. Nihče ne ve, da dišim po jagodah. Vsi imajo mrke in mrzle oči in roke potisnjene globoko v žepe. In vsem se nekam mudi.«

Pravljica se je prestopala z noge na nogo in kot kupček nesreče obstala sredi ceste.

»Hojla,« jo je pozdravil nekdo.

Pravljica je dvignila pogled in zagledala smešno načičkanega možička.

»Kdo pa si,« je osupnila.

»Mestni klovn,« je rekel in se v trenutku postavil na glavo.

»Ves čas moram zabavati čemerne in z dolgočasne obraze. Kar poglej jih. V tem mestu se že dolgo ni nihče zasmel iz čistega srca.«

Možiček se je spačil, ji pokazal jezik in se skrnil za vogal. Pravljica je pohitela za njim. »Počakaj, rada bi te nekaj vprašala ...«

»Bu,« se je možiček pojavil za njenim hrbtom: »Kdo si pa ti?«

»Pravljica z roba gozda sem,« je povedala pravljica in uprla vanj svoje velike oči. »Rada bi se koga dotaknila in mu ogrela srce.«

»Hohoho,« se je zasmel možiček in se sesedel na tla. »Si me pa res presenetila. Nekomu bi rada ogrela srce? Ježeštana! Saj se hecaš, a ne?«

»Ne«, je rekla pravljica užaljeno, »čisto resno mislim. Zato pa sem pravljica.«

»Ja, se mi je kar zdelo,« je rekel možiček razočarano. »Povej, ali znaš prenašati čenče? Pripovedovati šale?«

Pravljica je počasi odkimala.

»Nastopati, se spakovati, koga oponašati?«

Pravljica je molčala.

»Škoda, škoda,« je odkimaval možiček. »Bojim se, da pri nas ne boš dosti opravila. Kar tu šteje, je poštena zabava, razumeš? Bu!«

Pravljica ga je očitajoče pogledala, da se je klovn kar zasmilila.

»No, no,« ji je rekel. »Saj ni spet tako hudo. V sosednji ulici iščejo nekoga, kot si ti. Potrkaj pri rumeni hiši.«

Pravljica se je premražena ustavila pred rumeno hišo. V njej je bila trgovina. Potrkala je. Puklast možak ji je nezaupljivo odprl vrata.

»Takole, na prvi pogled, si videti v redu,« ji je rekel in jo ošinil s hladnim pogledom. »Kar takoj lahko začneš z delom.«

»Oprostite,« je rekla pravljica, »ne iščem službe. Pravljica sem. Prišla sem, da bi nekemu ...«

»Ja ja, saj vem. Ogrela srce. Še ledene rože na oknih mi bodo ovenele zaradi tvoje lahkovernosti,« jo je nataknilo prekinil.

Stopil je k blagajni in zavrtel ročico, da je veselo zacingljalo. Pravljici so se zaiskrile oči. »Ali lahko poskusim tudi jaz,« je prosila. »Kako lepo pojejo ti zvončki. Kakor moj studenček na robu gozda.«

»To niso zvončki, ampak blagajna. Prinaša denar. Če ga znaš izvabiti iz žepov, ti ves čas poje, kakor tvoj srebrni potoček. Ampak za to je treba pridno delati. Od jutra do večera, v petek in svetek. Razumeš?«

»Pa potem?« je rekla pravljica dvomeče.

»Kaj potem, potem imaš veliko denarja. Ampak samo, če si zelo pridna pravljica. Si?«

»O, to pa ne,« je rekla pravljica odkrito. »Poslušam, kar mi narekuje srce.«

»Sem si kar misli,« je rekel možak. »Potem pa mogoče le nisi prava.«

Pravljico je malce zazeblu in mesto ji ni bilo všeč. Spomnila se je na veter, sonce in marjetice. Ljudje so prihajali in odhajali, a nihče se ni ustavil pri njej, nihče je ni ničesar vprašal in blagajna ni niti enkrat zacingljala.

»Veš, kaj,« je rekel trgovec nazadnje. »Mislim, da s svojim žalostnim obrazom ne boš izvabila kaj prida denarja. Samo kupce mi odganjaš.«

Pravljica je stopila k vratom.

»Počakaj,« je rekel trgovec. »Poznam nekoga, ki bi ti lahko dal kakšen koristen nasvet. V modri hiši na glavnem trgu ga poišči.«

Pravljica se je negotovo napatila po ulici navzdol, dokler ni zagledala modre hiše.

Tesno ji je bilo pri srcu, a je vseeno vstopila. Za mizo je sedel čemerer mož z očali in nepotrpežljivo bobnal s prsti po mizi. Pred njim so ležali šiviljski meter, bucike, krojaške lutke in škarje. Mož je dvignil pogled, oster kakor ošiljen svinčnik, in ga zapičil vanjo, da je pravljico kar zmrazilo.

»Poglej, poglej, koga vidim,« je rekel. »Pravljico z roba gozda, kajne?«

»Kako pa veste,« je osupnila pravljica, polna upanja. »V tem mestu me še nihče ni prepoznal. Kdo pa ste vi?«

»Lahko mi rečeš krojač. Popravljam, krajšam, izboljšujem in svetujem,« je rekel natakjeno. »Takim novinkam, kot si ti, spreminjam podobo. Če veš, kaj mislim?«

Pravljica je odkimala.

»No, kar semle se postavi, pa ti bo takoj jasno.« Pravljica je stopila na majhen lesen podstavek in prestrašeno obstala.

»Samo majčkeno počakaj, da ti izmerim višino. Čisto premajhna si. No, in zakaj si pravzaprav prišla?«

»Rada bi se koga dotaknila,« je rekla pravljica preprosto. »In komu ogrela srce. Zato pa sem pravljica.«

Krojač je z veliki škarjami zastrigel po zraku in jo je zdolgočaseno prekinil: »Ljuba moja, takšna drža pa res ni kaj posebnega. Vse pravljice pravijo isto.«

Pravljica je molčala in solze so pekle v očeh.

»No, dobro, pa poglejva. Če bi si skrajšala lase in si oblekla kaj manj staromodnega ...«

»Ampak potem pa ne bom več pravljica z roba gozda,« se je uprla pravljica in se napotila proti vratom. »Potem ne bi bila več jaz.«

»Hej, počakaj malo! Morda bi pa lahko ...«

Ampak pravljica je že stekla stran. Zahrepenela je nazaj h gozdnemu robu, toda bilo je že pozno. Brez cilja je tavalala po mestu, dokler se ni popolnoma znočilo. Nazadnje se je utrujena sesedla na prvo stopnišče, se zvila v klobčič in od žalosti zaprla oči. Počasi je začel naletavati puhast sneg in jo pokril s svojim debelim plaščem.

»Hej, zbudi se,« jo je nekdo stresel iz spanja. »Ne smeš zaspati, sicer ti bodo besede zamrznile v led. Komu boš pa potem ogrela srce?«

Pravljica je odprla oči in široko zazehala. »Kako pa veš, kdo sem?«

Pred njo je od mraza poskakoval zaripel pritlikavec in se ji režal na vsa usta.

»Vedno prepoznam pravljico, preden jo ulovim.«

»Pravljice loviš? Še nikoli nisem slišala kaj takega.«

»Nekateri lovijo metulje, drugi ptice ali ribe, jaz pa pravljice,« so se škrateljcu zaiskrile oči.

»Kako pa?«

»S tole metuljčnico, poglej. Hop, pa te imam. V zeleno stekleničko te bom zaprl in te postavil na polico. Vsake toliko časa te bom malo spustil na prosto. Po jagodah dišiš.«

Pravljica je užaljeno zakrtila z rokami. »Pusti me pri miru. Svobodna pravljica sem. Grem, kamor hočem.«

»Daj, no, kaj se pa repenčiš, saj se samo zezam,« se je napol opravičeval možic. »Morda ti pa jaz lahko pomagam. Vidiš tista velika vrata? Samo odpreti jih moraš.«

»Domov bi rada šla,« se je nakremžila pravljica.

»Ampak potem se ne boš mogla nikogar dotakniti. Saj ti trdiš, da si pravljica?«

Pravljica se je zazrla v velika okovana vrata. Stala so sredi zasneženega dvorišča in segala v nič, vse do neba.

»Kam pa vodijo ta vrata?« je vprašala.

»Nikamor ali vsepovsod. Odvisno od tistih, ki se pustijo omrežiti besedam. Moja naloga je, da jih zavohajo, prevzamejo in ponesejo na drugo stran.«

»Ti si potemtakem ...« je ugibala.

»Lahko mi rečeš varnostnik. Ali še bolje – zbiralec besed.«

»Praviš, da bom na drugi strani našla nekoga, ki ...« je začela pravljica.

»Tega nisem rekel,« se je uprl varnostnik. »Besede so svobodne. Včasih spolzijo mimo kakor voda, včasih te ugriznejo naravnost v srce. Včasih zamenjajo pogled. Ali glavo. Ne gre se povsem zanašati nanje.«

Pravljica je vstala, se napotila proti vratom in jih počasi odprla. Pokukala je noter. Na drugi strani ni bilo ničesar razen velikega morja tišine.

Valovala je kakor topel pesek, kakor gibkost v rokah plesalca.

»Igra tišine je torej postati glas,« je osupnila.

In potem ga je končno zagledala.

Majceno rožnato morsko uho v toplem pesku tišine – čuječnost boga otrok.